

IBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SMITH, KAYLIE

Enchantra / Kaylie Smith. - București : Midnight Books, 2025

ISBN 978-630-6546-25-1

821.111

Traducător: **Monica Grecu**
Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

ENCHANTRA

Copyright © 2025 Kaylie Smith

All rights reserved.

© Midnight Books 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

KAYLIE SMITH

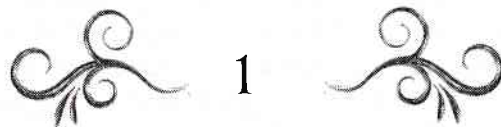
ENCHANTRA

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2025

LBRIS

We know
books

ÎNCEPUTUL

SEMNE PREVESTITOARE

Primul stol de ciori o găsi pe Genevieve Grimm chiar în inima Romei.

La început, ciorile apăruseră una câte una. Croncăneau în fundal în timpul plimbărilor ei matinale spre *acea pasticceria* care devenise locul ei preferat pentru micul-dejun. Tartele cu gem de acolo se aflau printre lucrurile de care avea să-i fie tare dor când avea să lase Roma în urmă pentru a se avânta în necunoscut.

În fiecare dimineață din ultima săptămână își făcuse și desfăcuse cuferele, îngrijorată că ar putea alege rochiile nepotrivite sau că ar putea uita parfumul ei preferat – sau oricare dintre celelalte lucruri pe care le considera necesare pentru a face cea mai bună primă impresie. După-amiezile explora orașul, încercând să viziteze fiecare monument important în cele câteva zile pe care le avea la dispoziție, astfel încât sora ei, Ophelia, să nu bănuiască niciodată că se abătuse de la itinerariul stabilit de comun acord.

Sau cel puțin așa se justifica.

De fapt, trăgăna lucrurile. Gândindu-se că poate era o greșeală să-și pună atâtea speranțe într-un străin care nici măcar nu știa că ea există. Sau că poate ar trebui să aștepte un semn clar înainte de a dejuca toate planurile construite atent de sora ei.

Cu numai câteva zile în urmă, la micul-dejun, la *pasticcera*, observase prima dată că ciorile se comportau ciudat. Una dintre micile creaturi o privise dintr-un leandru roz, în timp ce ea sorbea ciocolată caldă în fața cofetăriei și răsfoia o carte – un grimoar din colecția Opheliei, pe care îl strecurase în cufărul ei. La rândul ei se uitase la pasăre și observase o scânteie de agerime prea evidentă în privirea ei. Ceva nenatural. Dar gândul că ar putea fi un element *supranatural* nu-i trecuse niciodată prin minte.

Cum nu-i trecuse nici posibilitatea ca bestiile înaripate să se transforme în adevărate semne prevestitoare.

A doua zi, însă, primei ciori i se alăturase încă una, croncănind una la alta, în timp ce Genevieve mergea spre piața de vechituri de la Porta Portese și din nou când se întorcea spre casa pe care Ophelia o închiriasse pe toată durata călătoriei. În acea noapte, perechea se transformase într-un trio, ciocănind cu ciocurile în fereastra dormitorului ei până târziu în noapte, în orele vrăjite.

Deși era clar că era ceva ciudat la păsări, Genevieve tot nu era pregătită să înfrunte bănuiala cu privire la motivul pentru care o urmăreau. Abia după vizita la Colosseum, unde ar fi trebuit să fie o față imposibil de deosebit dintr-o mare de turiști la fel de clișeici, ciorile deveniseră imposibil de ignorat.

Se îmbrăcase pentru ziua aceea cât mai simplu posibil, sperând că ar putea ajuta la atenuarea oricărei atenții nedorite din partea păsărilor. Rochia ei era din șifon roz, tivul și mânecile adorabil încrețite, iar buclele ei șaten-aurii erau prinse într-un simplu coc în creștet. Nu se deranjase să-și pună mânuși sau vreun fel de bijuterii – asemenea ei, corvidele apreciau puțin prea mult obiectele strălucitoare.

Efortul ei fu răsplătit printr-o plimbare lipsită de evenimente până la amfiteatrul antic. Pașii îi rămaseră egali în timp ce se îndepărta tot mai mult de casă, fără

să zărească niciunul dintre diavolii înaripați. Nu fu deranjată nici când urma un ghid într-un tur al magnificei atracții turistice.

Nu, abia când soarele se ascunse în sfârșit la orizont, transformând totul din aur cald în argint rece, iar ea ieși cu restul grupului de turiști, veni și croncănitul stolu-lui. Pe fiecare acoperiș și felinar era cocoțată câte o cioară, iar scena cu o sută de priviri fixe ațintite asupra feței ei în mijlocul mulțimii agitate probabil că nu avea să-i dispară niciodată din minte. Nici ecoul senzației de arsură din plămâni când alerga pe străzile pavate ale Romei, în timp ce păsările o urmăreau într-o frenezie de țipete și aripi.

Ciorile nu o răniră defel, nici nu-i lăsară vreo zgârietură pe piele, deși coborau prea mult pentru ca situația să fie confortabilă și făceau mulțimile din jurul ei să țipe îngrozite. Nici nu-i smulseră vreun fir de păr din cap. Îi oferiră doar sentimentul incontestabil că e nevoită să se grăbească.

Sperase să primească un semn și iată-l.

– Mă duc! strigă ea la păsări. Am nevoie doar de puțin mai mult timp!

Atunci se apropiară într-adevăr prea mult de ea – aripile lor atingându-i părul, spatele, fustele – în timp ce o împingeau spre casă din ce în ce mai repede.

Urcă în fugă pe cărarea spre ușa de la intrare, degetele ei căutând cheia aurită în buzunarul pelerinei în timp ce păsările zburau prin aer și începeau să aterizeze pe pervazurile ferestrelor și pe balconul de deasupra. Introduse cheia în broască și așteptă să audă clicul înainte de a împinge ușa și a se răsuci ca să o ia spre scări.

M-a apucat pe mine să cer neapărat un semn, se muștră ea în gând. Acum nu mai pot amâna.

Deschizând larg ușile duble ale camerei principale, ridică un cufăr pe pat. Tresări când ciocănitul frenetic

reverberă prin ferestrele de pe peretele îndepărtat. Gheaarele zgâriau sticla și produceau un scrâșnet care îți făcea părul să se ridice pe ceafă, în timp ce pene negre fluturau peste geamuri.

Aruncând pe pat rochii, fuste și lenjerie, murmură:

— Trebuie să fie pe aici pe undeva.

Când ajunsese în sfârșit la fundul cufărului și scoase obiectul pe care îl căuta, ciocănitul încetă.

Era un plic negru, ornat cu un design filigranat complicat, modelele în spirală fiind imprimate cu argint strălucitor. Sigiliul său de ceară înfățișa imaginea unei ramuri cu spini, împodobită cu trandafiri sălbatici și fructe de pădure, cu o literă „S” mare incrustată în centru. Înăuntru era o bucată de pergament catifelat mai luxos decât orice hârtie atinsese ea vreodată, iar cuvintele erau scrise elegant cu o cerneală de un albastru safir intens.

Genevieve scoase scrisoarea din plicul deja rupt, desfăcând-o în timp ce o senzație grea i se așternu peste umeri. Sângele începu să i se aprindă când o citi din nou.

Din partea biroului Domeniului Enchantra

Dragă Tessie,

Cele mai sincere scuze că mi-a luat atât de mult să-ți răspund. Situația cu familia mea s-a complicat tot mai mult de-a lungul anilor și mă tem că timpul a trecut pe lângă mine. Nu te voi plictisi prea mult cu detaliile.

Știu că avem multe de discutat, chiar dincolo de subiectele din scrisorile tale, așa că trebuie să insist ca noi doi să facem asta în persoană.

Trebuie să-mi exprim cel mai arzător regret că am lăsat lucrurile așa cum am făcut-o și că am neglijat să iau legătura cu tine până acum, dar aș dori foarte mult să-mi îndrept greșelile.

Vei găsi aici un mic dar pentru cheltuielile tale de călătorie. Te rog să nu-l consideri un act de caritate, căci știu cum ești, ci mai degrabă aș vrea să știi că am bogății mai mari decât aș putea eu, sau rudele mele, să folosim vreodată, iar acesta este un dar mic pe care ți-l pot oferi pentru revederea noastră. Știu că echinocliul de primăvară e aproape, dar insist să ne vizitezi înainte de ajunul său, căci voi avea o scurtă pauză de la îndatoririle mele față de Knox. Îți cer să mă vizitezi, de fapt. În plus, fructele demonice vor fi perfect coapte.

De curând.

Vechiul tău prieten, Burlington Silver

Când deschisese scrisoarea pentru prima dată acasă, observase că cerneala unor litere se prelinsese puțin în hârtie, făcând ca părți din anumite cuvinte să pară mai groase decât celelalte. Dezvăluind o formă prea familiară printre rânduri.

O cioară.

— Lua-le-ar dracii de păsări blestemate, murmură tânăra.

Semnul prevestitor era acum evident – la fel și senzația care emana din pergament. Acea senzație ușoară de căldură era una pe care se antrenase să o recunoască în ultimele luni. Magie.

Știu că echinocțiul de primăvară e aproape, dar insist să ne vizitezi înainte de ajunul său.

Genevieve avusese întotdeauna intenția să părăsească Roma cu suficient timp înainte de echinocțiu, dar între nervii ei și toate atracțiile orașului...

Mai bine mai târziu decât niciodată, nu-i așa?

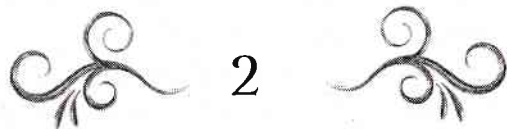
Împinse invitația înapoi între paginile jurnalului ei și încuie cuferele. Era timpul.

În spatele ei, stolul atinse un crescendo, ciocurile păsărilor lovind geamurile atât de tare, încât nu era sigură cum de nu se spărseseră încă. Croncănitul lor era asurzitor, iar aripile lor continuau să bată frenetic, în același ritm cu inima ei.

— Plec, mormăi ea în timp ce-și ridică bagajele de pe pat, aproape copleșită de greutatea cuferelor.

Dar când se întoarse în sfârșit, gata de plecare, păsările dispăruseră.

AJUNUL ECHINOCTIULUI DE PRIMĂVARĂ

O INVITAȚIE

Lumina după-amiezii pătrundea prin fereastră, învăluind vagonul de dormit de clasa întâi într-o nuanță fermecătoare de auriu. Peisajul toscan de afară era probabil una dintre cele mai uimitoare priveliști pe care le văzuse vreodată, care îi tăia răsufierea, dar abia putea să se uite la el trecând în grabă prin dreptul ferestrelor, căci nervii ei erau întinși la maximum în trenul care se îndrepta spre destinație.

Ultimul dintre cărucioarele care aduseseră prânzul rula pe holul din afara compartimentului ei, sunetul paharelor și farfuriilor ce zăngăneau când se loveau unele de altele estompându-se încet pe măsură ce se îndepărta. Nerăbdătoare, Genevieve lovea ritmic cu piciorul în podea, așteptând ca trenul să facă următoarea oprire.

Călătoria prin peisajul italian fusese incomodă, epuizantă și, mai rău decât orice, *plictisitoare*. La început încercase să recitească unele dintre cărțile din cufărul ei, dar după ce confirmase că afurisitele de ciori care o urmăreau erau probabil rezultatul unei vrăji, se plictisi repede.

Își atinse mâna stângă cu dreapta, încercând să se joace cu un inel pe care continua să uite că nu-l mai purta. Își lăsă mâinile înapoi în poală cu un oftat de frustrare. Chintesența iadului pentru Genevieve era să fie prinsă între aceiași patru pereți fără niciun singur suflet

interesant cu care să vorbească. Simțea că avusese destul parte de asta în copilăria ei din Conacul Grimm.

În timp ce răposata ei mamă, Tessie Grimm, o pregătise pe sora lui Genevieve în arta Necromanției, ea rămăsese prizonieră, fără alți parteneri de discuție în afară de animalele ei de pluș și păpuși. Se presupunea că sora cea mai mare, Ophelia, ar fi singura care ar moșteni magia mamei lor, și îi luase ani buni lui Genevieve să-și dea seama că faptul că mama lor se concentrase doar asupra Opheliei o făcuse să se simtă ca un copil singur la părinți. Și o lăsase cu o nevoie constantă de a fi printre mulți oameni. Sau în patul cuiva.

Genevieve se obișnuise să-și ascundă propria magie, îngrozită că mama ei ar afla despre puterea ei și ar încerca să o protejeze ca pe Ophie. Își spusese că nu voia să aibă nimic de-a face cu lumea extravagantă a lui Tessie Grimm. Apoi mama ei murise, cu doar câteva luni în urmă, iar Ophelia preluase moștenirea familiei lor. În loc de abordarea mamei lor, Ophelia decisese să-și îmbrățișeze titlul de Necromant devenind un fel de rezolvator de probleme pentru fiecare ființă paranormală care trecuse pragul Conacului Grimm în ultimele luni – Vrajitoare, Fantome, Vampiri, Diavoli – și asta o făcuse pe Genevieve să-și dea seama cât de naivă fusese în mod voit cu privire la lumea din jur.

Experiența ei în Phantasma – competiția infernală la care ea și Ophelia participaseră în toamna trecută – o făcuse să vrea să învețe cât mai multe despre astfel de lucruri paranormale. Competiția în sine nu o îngrijorase prea mult pe Genevieve când se înscrișese. Știuse că semnul ei particular de magie moștenit de la tatăl ei și al Opheliei o ajuta să evite ușor toate ororile fizice și încercările din interiorul Conacului Diavolului. Dar fusese frustrant să se gândească la faptul că, dacă nu ar fi avut

o astfel de magie, probabil nu ar fi reușit să treacă nici măcar de o singură zi din competiție.

Existaseră multe oportunități pentru ca Genevieve să-i spună Opheliei despre dorința ei nou descoperită de a învăța. Dar, de fiecare dată când încercase, descoperise că era incapabilă să recunoască cât de proastă fusese. Cum fugise de familia ei, de ea însăși, atât de mult timp. Nici nu fusese pregătită să recunoască cel mai *important* motiv pentru care încetase să disprețuiască paranormalul. Pentru că nu mai încerca să câștige afecțiunea unui bărbat care nu o iubise niciodată...

Un fluierat răsună deasupra, sfâșiindu-i gândurile pentru a anunța că trenul avea să se apropie în curând de următoarea oprire – Florența. Cel mai apropiat oraș de destinația ei finală.

Imagina lui Genevieve reflectată în fereastră se învioră.

Era atât de aproape acum. Atât de aproape de a descoperi o altă familie ca a ei.

Scormoni în buzunarul pelerinei și scoase o fotografie. O găsisse în camera mamei sale, ascunsă laolaltă cu alte amintiri din viața pe care Tessie Grimm o dusesse înainte de a se stabili în New Orleans. O viață despre care nici măcar Ophelia nu știa nimic.

Fotografia sepia arăta un bărbat stând lângă Tessie Grimm, cu brațul petrecut peste umerii ei într-un mod care făcea foarte evident faptul că se simțeau în largul lor unul cu celălalt. Dar ceea ce îi atrăgea mereu privirea lui Genevieve era faptul că amândoi purtau medaliaoane asemănătoare, în formă de inimă.

Din momentul în care găsisse fotografia, Genevieve se trezise punându-și aceleași întrebări. Știa că medalionul mamei era conectat la genealogia familiei lor, că fusese mereu menit să fie moștenit de Ophelia după

moartea mamei lor. Era bărbatul din poză și el un Necromant? Avea copii? Erau vreunii dintre ei... ca ea?

Și astfel curiozitatea ei crescuse de-a lungul anilor. Până când nu mai putuse rezista.

Întoarse fotografia în mâini și citi numele de pe spate, scrise elegant de mână de mama ei. *Barrington Silver și Tessie Grimm*.

Fluierul locomotivei cu aburi răsună pentru a doua oară, iar Genevieve împinse fotografia adânc în buzunarul pelerinei. Huruitul ritmic al roților trenului peste șine scăzu treptat pe măsură ce se apropiau de următoarea stație, zumzetul ușor al locomotivei atenuându-se încet în timp ce ea se ridica pentru a-și aduna lucrurile.

În ciuda indicațiilor clare din invitație de a vizita Enchantra înainte de ajunul echinocțiului, nu-și putea imagina că domnul Silver ar alunga-o. În primul rând, din cauza fervorii cu care fusese scrisă nota sa. Existau șanțuri adânci în hârtie, pe unde pana aproape că o perforase prin intensitatea liniilor trasate. Și, în al doilea rând, pentru că, dacă refuza să vorbească cu ea după ce o chinuise cu acel blestem, putea fi tentată să-i ia zilele.

Poate că ultimul sentiment nu era chiar corect. La urma urmei, invitația era adresată mamei sale, și probabil că nu ar fi trebuit să o deschidă niciodată. Ca să nu mai vorbim de vinovăția pe care o simțea pentru inițierea corespondenței cu domnul Silver cu luni înainte de moartea mamei, când sperase să-i pună din nou în legătură pentru a obține exact acest tip de invitație. Trimisese șase scrisori, toate semnate cu numele Tessie Grimm. Dar până să primească în sfârșit o scrisoare înapoi, mama ei se stinsese...

O bătaie rapidă în ușa compartimentului ei o trezi din gânduri.

— Domnișoară Grimm, o salută politicos însoțitorul de vagon familiar, cu accentul său italian pronunțat plin de căldură.

Avea un păr bogat, șaten-deschis și o față tânără. Împărtășiseră câteva conversații scurte pe parcursul călătoriei, întreruperi plăcute ale unei singurătăți înnebunitoare.

— Doriți să vă pun mâncarea la pachet?

Genevieve clătină din cap. Era mult prea încântată pentru a mânca.

— Nu, mulțumesc, Luca. Dar dacă m-ai putea ajuta cu unul dintre cuferele mele, aș aprecia foarte mult.

Luca își coborî bărbia în semn de încuviințare.

— Desigur, domnișoară Grimm.

Înaintă și luă cel mai mare dintre cufere, apoi ieși înapoi în hol și se opri pentru ca ea să-l urmeze. Nu se deranjă să zăbovească sau să privească înapoi la încăperea mică și înăbușitoare, ci doar îl urmă pe Luca pe holul îngust, ușurată că se mișca în sfârșit. Pe măsură ce înaintau, șoldul i se tot lovea de cufăr și de perete, iar articulațiile degetelor i se ciocneau dureros de lambriurile din lemn în timp ce își ajusta strânsoarea mânerului. Dacă o enerva un lucru până acum la acest continent, era că totul era mult prea mic pentru curbele ei ample și spațiul pe care îl ocupa.

Privi peste umăr ca să se asigure că nu o urmărește nimeni, apoi își desfășură un pic din magie și o extinse în jos pe brațul stâng și până la cufărul din mâna ei, făcându-l să dispară complet, împreună cu pumnul ei.

Când ea și Luca ajunseră în cele din urmă în fața trenului, își readuse mâna și bagajele în stare solidă, înainte ca mica mulțime de pasageri și angajați să observe ceva ciudat. Cu un șuierat ușor, ușile trenului se deschiseră, dezvăluind stația aglomerată cuibărită în mijlocul